

Kaptanı Sensin

— *ism-i mechul* · 30 Ocak 2018

Kelimelerin adını unuttum, Kalemî, kağıdı unuttum,
Kar yağacak mevsimi unuttum.
Cemre yüreğime düştü bu gün toprağa değil.
Yağmuru unuttum.
Bak bahar gözlüm, kiraz çiçekleri açmış.
Pembe örtüsünü çekti üzerine dağlar.
Kuşların hepsi bülbül bu gün,
Şiir gibi, susmaz adını anar.
Omuzlarında hasretimi susturduğum,
Gülüşünde tatlı bir esinti,
Bak yağmur bulutları inlerine çekildi.
Bir dünya var gözlerinde her şey elâ,
Ve ben müabbet kölesi gülen gözlerinin.
Yeter ki açsın bahçende papatyaların,
Yüreğimi toprak yapar yağarımla sularım.
Ağaçları, denizleri kurutsa da hasret,
Yürek yangını çöl olup yaksa da beni,
Ya da gece ayazında donsam ne fayda.
Ben seni geleceğime sakladım.
Geleceğine sığındım senin.
Geçmişini unuttum, yarının adı sensin.
Şimdi nefes alıyorsam eğer,
Yarına, hepsi senin yanına ulaşmak için.
Elâ gözlü meleğim...
Biliyorum üzülüyorsun.
Ve benim üzülmemi sitemiyorsun.
En azından üzülmememe izin ver.
Elimde, avuçlarımda umutlarımdan başka,
Yarımdan, geleceğimizden, sabırdan başka,
Sana olan delice sevdamdı başka bir şey yok.
Ne kadar dert dolu olup yağarsa yağsın.
Dinecek bir gün bu fırtına.
Ve durulunca bu dalgalı sular,
Binip iki göz huzur gemimize,
"Söz kaptanı sensin."

Açılacağız uçsuz bucaksız okyanuslara...

Despair'a ithafen...

İsm-i Mechul